2. Izcilu cilvēku dzīvesstāsti

Gundara Āboliņa aktieriskās izpausmes bijušas tik plašas, ka diez vai šajā daudzveidībā viņam varētu atrast konkurentus. Viņš ir spēlējis kino, vienlīdz labi spējis izpausties gan kā traģiķis, gan komiķis. Aktieris atzīst, ka reizēm uz skatuves noder pieredze, kas iegūta ārpus teātra. Viņš ir bijis arī dažādu televīzijas un radio raidījumu vadītājs, producējis un vadījis izklaides pasākumus uzņēmējiem, bērniem, pensionāriem u. c. Āboliņš neslēpj, ka tagad viņam ir iekšēja nepatika pret masu pasākumiem, jo lielā mērā savus resursus jau esot iztērējis.

Gundars piedzima aktieru Veras Singajevskas un Tālivalža Āboliņa ģimenē. Bērnībā Gundaru bieži ņēma līdzi uz teātri, kur viņš devis priekšroku rekvizītu nodaļai, jo tur bijušas interesantas lietiņas. Kad 16 gadu vecumā puisim radusies interese par aktiermākslu, viņš iestājies Tautas kinoaktieru studijā, vēlāk absolvējis Dailes teātra 7. studiju un sācis strādāt Jaunatnes teātrī, kur Āboliņa karjeru var pielīdzināt Čārlza Darvina teorijai par cilvēka izcelšanos, jo aktiera pirmā loma bija pērtiķis izrādē „Mauglis". Tērpies triko un ieķēries virvē, viņš laidās pāri visai skatuvei, taču diemžēl ietriecās stūres ratā un guva traumu. Aktieri aizveda uz slimnīcu, kur viņam sašuva pārsisto aci. Vēlāk kolēģi jokoja, ka Āboliņš teātrī pierakstījies ar asinīm. Kādu brīdi aktieris darbojās Dailes teātrī, bet šobrīd Āboliņš strādā Jaunajā Rīgas teātrī.

Aktieris ir ieguvis ne tikai skatītāju mīlestību, bet arī vairākus apbalvojumus. Par Soņas lomu izrādē „Soņa" viņam piešķirta „Spēlmaņu nakts balva" (Latvija, 2006). Āboliņš ieguvis arī „Labākā aktiera balvu" starptautiskajā teātra festivālā *Kontakt* (Polija, 2007) un „Preses simpātiju balvu" starptautiskajā festivālā Rijekā (Horvātija, 2007). Bet Oblomova lomu Ķelnes Dramatiskā teātra izrādē „Oblomovs" Vācijas kritiķi nosauca par vienu no gada izcilākajiem aktierdarbiem. Jāatzīst, ka nav joka lieta noturēt vāciešu uzmanību ilgāk nekā trīs stundas. Gundars teic, ka liela nozīme bijusi viņa labajām vācu valodas zināšanām un tāpēc viņš visu mūžu būs pateicīgs savam vācu valodas skolotājam Jānim Skujam, kurš iedresējis viņam

gramatikas pamatus. Salīdzinot teātra publiku Vācijā un šeit, aktieris atzīst, ka skatītāji reaģē līdzīgi, esot tikai viena atšķirība. Ja Vācijā kāds skatītājs uzkāpj uz skatuves ar puķi rokās, tad ir skaidrs, ka viņš ir no Latvijas, jo tur pat pirmizrādēs ziedus nepasniedz.

Aktieris neslēpj, ka aktieri ir kā dāmas, kam patīk dzirdēt komplimentus. Atzinība vienmēr ir patīkama, tomēr kritika ir veselīgāka. Laikam ejot, Āboliņš ir kļuvis mierīgāks un arī izvēlīgāks. Viņš vairs nevēlas strādāt tik daudz kā agrāk – labāk darīt mazāk, bet kvalitatīvāk. Viņš uzsver, ka aktiera darbs ir darbs ar jēgu un tā šajā profesijā ir daudz svarīgāka par naudu. Izrādes reizēm palīdzējušas dziļāk izprast ne tikai citus, bet arī sevi. Piemēram, spēlējot izrādē „Tēvi", viņš dziļāk aizdomājies par savām attiecībām ar paša tēvu. „Es vienmēr esmu gribējis būt atšķirīgs no tēva, neatkārtot tās kļūdas, ko viņš, manuprāt, ir darījis. Es nekad neesmu gribējis līdzināties savam tēvam."

Lai atpūstos, Gundaram Āboliņam vajadzīga vientulība. Viņš var vienkārši gulēt un neko nedarīt vai arī aizbraukt uz savu vasarnīcu, kur viņš ceļas reizē ar putniem, pastaigājas pa mežu un gar jūru. Labprāt ieklausās dabā, jo pietiekami ilgi strādājis radio, kur pārpārēm atklausījies gan labu, gan sliktu mūziku. Brīvajā laikā labprāt ķimerējas ap tehniku, jo kolekcionē vecas automašīnas. Īpašu prieku aktierim sagādā iespēja izlaist kādu līkumu ar savu balto „Volgu", kādu padomju laikos lietoja tikai vadošie darbinieki, Tautas mākslinieki un profesori. Viens no aktiera vaļaspriekiem ir arī ēdiena gatavošana. Virtuvē Āboliņš izpaužas gluži kā džezā: improvizē, kombinējot garšas un smaržas. Atrodoties ārzemēs, viņš labprāt pasēž krodziņos, kur bauda ne tikai ēdienu, bet arī gaisotni. „Latvijā pārāk lielu nozīmi pievērš interjeram, bet mazāk – patīkamai gaisotnei. Pie tam nekur pasaulē krodziņos nav tik skaļas un uzbāzīgas mūzikas kā Latvijā," secina aktieris.

Āboliņš neslēpj, ka reizēm mēdz būt sentimentāls: „Kad olimpisko spēļu uzvarētājs, apjucis un laimīgs, stāv uz pjedestāla, es raudu viņam līdzi. Atceros vācu svarcēlāju, kuram neilgi pirms olimpiskajām spēlēm nelaimes gadījumā bija aizgājusi bojā sieva. Kāpjot uz pjedestāla, viņš paņēma līdzi sievas portretu un pacēla to virs galvas. Visu savu cīņu un arī uzvaru viņš bija veltījis mirušajai sievai. Atceroties to, man vēl tagad ir kamols kaklā un asaras saskrien acīs."

(Sagatavots pēc Andra Bernāta, žurnāls „Patiesā Dzīve" materiāliem)